ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Ing. M. K.**, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Liberci**, se sídlem Rumjancevova 149/10, Liberec, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: J. T., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2014, č. j. ZKI LI-O-17/307/2014, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 8. 2017, č. j. 15 A 48/2014 - 34,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 8. 2017, č. j. 15 A 48/2014 - 34, **se ruší a** věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalovaný domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále „krajský soud“) ze dne 23. 8. 2017, č. j. 15A 48/2014 - 34 (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2014, č. j. ZKI LI-O-17/307/2014 (dále „napadené rozhodnutí“).

[2] **Napadeným rozhodnutím** bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Děčín ze dne 25. 3. 2014, č. j. OR – 12/2014 - 502, jímž nevyhověl nesouhlasu s neprovedením opravy s tím, že hranice pozemkových parcel č. X a č. X v katastrálním území B. u D. (dále též „předmětné pozemky“) budou v katastru nemovitostí i nadále evidovány podle výsledků

nového mapování – tvorby základní mapy velkého měřítka a jejího převodu do formy grafického počítačového souboru. Žalovaný popsal průběh správního řízení a zjištění prvostupňového orgánu, který vycházel z komplexní základní evidence z let 1982 – 1983, v jejímž rámci bylo provedeno místní šetření, při kterém bylo zjištěno nezapsání rodinného domu stojícího na pozemku p. p. č. X. Dále bylo zjištěno, že v roce 1989 byla v tomto katastrálním území vyhlášena platnost základní mapy velkého měřítka (dále též „ZMVM“); součástí její tvorby bylo místní šetření, při kterém vlastnické hranice svých nemovitostí označili vlastníci. V příslušném náčrtu z místního šetření byl jako vlastnická hranice označen plot mezi těmito pozemky. V roce 2000 byl pak operát přepracován do digitální podoby. V roce 2004 navrhl geodet opravu zákresu a výměr parcel, kterou katastrální úřad provedl, přičemž konstatoval, že hranice předmětných pozemků byla při novém mapování vyšetřena v souladu s tehdejším stavem, ale při fotogrammetrickém vyhodnocení nebyly správně určeny souřadnice dvou lomových bodů; v souvislosti s touto opravou došlo ke změně výměr dotčených parcel. Za předmět řízení žalovaný označil návrh na opravu chyby v údajích katastru nemovitostí, a to geometrického a polohového určení hranic pozemkových parcel a jejich výměr; jako chyba byl označen zápis geometrického plánu č. 762-125-76 do mapy evidence nemovitostí bez listiny pod položkou výkazu změn č. 127/83, čímž došlo k neoprávněné změně hranice předmětných pozemků, přičemž je požadována oprava geometrického určení parcel podle geometrického plánu č. 792-1 10-72 a související smlouvy.

[3] Žalovaný podrobně vyložil postup při opravě chyby, který je rozdělen do dvou fází. V první fázi se jedná o vyřizování žádosti mimo formální správní řízení, ve druhé fázi se pak jedná o správní řízení, ve kterém je vydáváno rozhodnutí ve věci. Proti výsledku řízení v první fázi může být podán nesouhlas s provedenou opravou nebo s tím, že se nejedná o chybu. Tomuto postupu odpovídá i výrok č. 1 prvostupňového rozhodnutí; ve vztahu k výroku č. 2 žalovaný vysvětlil, že se jedná o pouhou deklaraci neprovedení navrhované opravy a ozřejmění, podle jakého původního výsledku zeměměřické činnosti budou předmětné údaje v katastrálním operátu evidovány. K aplikaci zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále jen „katastrální zákon“) uvedl, že muselo být postupováno podle tohoto zákona, i když byla žádost podána v roce 2013, přičemž ustanovení § 63 odst. 4 katastrálního zákona se na řízení o opravě chyby nevztahuje. Ohledně merita věci žalovaný uvedl, že institut opravy chyb slouží k opravě chyb, které vznikly zřejmým omylem při vedení katastru a obnově katastru nebo nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem. Požadavku žalobce na opravu však v tomto řízení nelze vyhovět, neboť současně platný stav katastrálního operátu, pokud jde o geometrické a polohové určení předmětných pozemků, je v souladu s původním výsledkem zeměměřické činnosti, kterým je základní mapa velkého měřítka, která byla v roce 2000 přepracována na digitální katastrální mapu. V průběhu tohoto způsobu obnovy, stejně jako u ZMVM, měli vlastníci možnost se vyjádřit k obsahu souboru geodetických a popisných informací, a to v rámci námitkového řízení. Mapování v rámci tvorby ZMVM mělo být vedeno tak, aby obnova operátu evidence nemovitostí byla v souladu se skutečným stavem. Hranice dotčených parcel byly při tvorbě ZMVM správně vyšetřeny, ale chybně byly určeny souřadnice lomových bodů fotogrammetrickou metodou; to však bylo opraveno v řízení skončeném v roce 2007. Žalovaný nadto

zdůraznil, že institut opravy chyby je aplikovatelný pouze na zřejmý omyl, nemůže se tedy vztahovat na chyby, které jsou nejasné nebo sporné. K opravě chyby spočívající v nesprávně zakreslené vlastnické hranici může katastrální úřad přistoupit jen tehdy, byla-li hranice zakreslena v důsledku zřejmého omylu pracovníka katastru v rozporu s podkladovou listinou a současně vlastníci hraničících pozemků průběh hranice nezpochybňují a v minulosti jej neměnili; k takové změně by bylo nutné připojit výsledek zeměměřické činnosti. Pokud by byl průběh hranice mezi vlastníky sporný, může o něm rozhodnout obecný soud. K požadavku žalobce na obnovení původní výměry pozemku podle kupní smlouvy z roku 1973 žalovaný odvětil, že hodnota evidované výměry pozemku není neměnným údajem, a proto není ani uvedena mezi závaznými údaji katastru nemovitostí, její změnou nejsou dotčeny existující právní vztahy k pozemku.

[4] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí **žalobu** ke krajskému soudu. Měl za to, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho odvoláním. Nesouhlasil s tím, jakým způsobem rozhodl katastrální úřad ve výroku č. 1 prvostupňového rozhodnutí, neboť neměl rozhodnout o nevyhovění nesouhlasu s neprovedením opravy; žalovaný se tímto řádně nezabýval, když pouze konstatoval, že tento postup odpovídá zákonu. Předmětem řízení byla žádost o opravu chyby, nikoli jeho další nesouhlas. Katastrální úřad rovněž neměl zákonnou oporu pro svůj výrok č. 2 prvostupňového rozhodnutí, v němž konstatoval, na základě čeho bude předmětná hranice pozemků dále evidována. Ani tímto se žalovaný řádně nezabýval. Katastrální zákon totiž v tomto směru nestanoví, že je nutné vydat deklaratorní výrok. Žalovaný se rovněž nezabýval tím, zda pozemek st. p. X zasáhl do pozemku p. č. X a tudíž snížil jeho výměru či nikoli. Nikdo se rovněž nezabýval jeho návrhem na vyhotovení grafické přílohy. Nadále tak žalobci není známo, co a proč u GP č. 762-125-76 zapsáno nebylo. Žalobce popsal, že se v odvolání zabýval problematikou vytvoření ZMVM a tím, že informace o údajném souhlasu s označením vlastnické hranice považuje za nepravdivé, čímž se opět nikdo nezabýval. V odvolání měl za to, že tehdejší právní úprava neumožňovala na základě tohoto institutu zcizit jednomu vlastníku zahradu. Nikdo se rovněž nezabýval rozporem mezi kupní smlouvou z roku 1973, GP č. 762-110-72 a výsledkem pořizování ZMVM. Žalovaný pouze obecně k této otázce uvedl, že v rámci tvorby ZMVM bylo vycházeno ze skutečného stavu. Žalovaný se rovněž nevyjádřil ani k jeho odkazům na recentní judikaturu. Věcně mu rovněž vytýkal, že se odvolává na současný stav katastrálního operátu, který však žalobce považuje za chybný; původním výsledkem zeměměřické činnosti je i GP č. 762-110-72, který byl v minulosti platný, proto z něj při opravě mělo být vycházeno. Žalobce rovněž nevěděl, na základě čeho dospěl žalovaný k závěru, že hranice dotčených parcel byly při tvorbě ZMVM správně vyšetřeny.

[5] Krajský soud v odůvodnění **napadeného rozsudku** uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Odkázal přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž musí z odůvodnění rozhodnutí správního rozhodnutí vyplývat, proč považuje správní orgán námitky za liché, mylné nebo vyvrácené. Těmto požadavkům napadené rozhodnutí nedostálo, neboť žalovaný nereagoval na všechny odvolací námitky. Žalovaný se nezabýval námitkou žalobce, že nově vytvořený pozemek parc. č. X zasáhl do pozemku parc. č. X ve vlastnictví žalobce a že není zřejmé, proč byl geometrický plán zapsán jen částečně, tedy co zapsáno bylo a co ne. Žalovaný nereagoval na tvrzení žalobce, že katastrální úřad v odůvodnění nepravdivě tvrdil, že žalobcovi rodiče v náčrtu místního

šetření označili jako vlastnickou hranici mezi dotčenými pozemky plot mezi nimi a toto stvrdili vlastnoručními podpisy, aniž blíže nekonkretizoval náčrt místního šetření a soupis nemovitostí, který navíc neobsahuje ani všechny podpisy tehdejších vlastníků. Rovněž se žalovaný nezabýval tím, že ze směrnic Českého úřadu geodetického a kartografického nevyplývá možnost zcizit část pozemku konkrétnímu vlastníku; katastrální úřad v tomto směru neučinil řádnou úvahu s použitím konkrétních právních předpisů a řádně neodůvodnil svůj závěr, že změna nastala v důsledku pořizování základní mapy velkého měřítka. Žalovaný rovněž nereagoval na odkaz žalobce na judikaturu Nejvyššího soudu, podle níž obnova operátu evidence nemovitostí nemá vliv na hmotněprávní vztahy k nemovitosti a nemůže měnit vlastnictví. Žalovaný nedostatečně zkoumal zákonnost výroku č. 2 prvostupňového rozhodnutí, jelikož nespecifikoval, jaké zákonné ustanovení zmocňuje katastrální úřad k vydání takového výroku. Není zřejmé, na základě čeho žalovaný dospěl k závěru, že hranice dotčených pozemků byly při tvorbě základní mapy velkého měřítka správně vyšetřeny, když opomenul mechanismus tvorby základních map včetně možnosti účasti dotčených vlastníků na tomto procesu. Nebylo rovněž vysvětleno, zda a za jakých podmínek tyto základní mapy velkého měřítka mohly nahradit dřívější výsledky zeměměřické činnosti. Žalovaný rovněž neozřejmil, proč vychází ze současného platného stavu katastrálního operátu, když právě tento stav je žalobcem napadán jako chybný. Požadavku žalobce na současné zrušení prvostupňového rozhodnutí však soud nevyhověl, neboť toto rozhodnutí nebylo zatíženo zjištěnou nepřezkoumatelností.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[6] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost. Specifikoval, že kasační stížnost podává z důvodu nesprávného posouzení právních otázek krajským soudem (§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Měl za to, že napadené rozhodnutí bylo plně přezkoumatelné. Žalobcem navrhovanou opravu údajů v katastrálním operátu podle stavu dle geometrického plánu č. 762-110-72 nemohl provést, neboť tyto údaje jsou souladu s původním výsledkem zeměměřické činnosti, kterým je základní mapa velkého měřítka, jejíž platnost byla vyhlášena v roce 1989, přičemž následně došlo k jejímu přepracování v roce 2000 na digitální katastrální mapu. Tyto údaje tak nevykazují chybu ve smyslu § 36 katastrálního zákona. Hranice předmětných pozemků byla správně vyšetřena, pouze byly chybně určeny souřadnice lomových bodů fotogrammetrickou metodou, což bylo následně odstraněno. Výsledný operát základní mapy velkého měřítka je původní výsledek zeměměřické činnosti, který nelze opravovat na základě původních geometrických plánů, neboť by tím mapování zcela ztratilo význam. Oprava geometrického určení dnešních parcel by přicházela v úvahu pouze za předpokladu, pokud by původní výsledek zeměměřické činnosti byl v rozporu se současným stavem katastru nemovitostí (pokud by výsledný zákres vlastnických hranic parcel neodpovídal zákresu v současně platné katastrální mapě). Pouze tehdy by se jednalo o zřejmý omyl, který by bylo možné opravit ve smyslu ustanovení § 36 katastrálního zákona. Vlastník sousední nemovitosti s požadovanou opravou nevyjádřil souhlas, tudíž nelze postupovat ani podle ustanovení § 44 odst. 3 katastrální vyhlášky. Zdůraznil, že katastrální úřad v řízení o opravě chyby v katastru nemůže řešit sporné právní otázky spočívající např. v posouzení, jaký je

skutečný průběh sporné hranice, neboť to je věcí obecného soudu. Předmětem správního řízení nebyla obnova operátu. Prvostupňové rozhodnutí jasně vysvětluje, jakým vývojem předmětné pozemky prošly, což se odrazilo i v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Součástí tvorby základní mapy velkého měřítka bylo i místní šetření, při kterém vlastníci označili vlastnické hranice svých pozemků, což stvrdili svým podpisem. Součástí spisu je i kopie soupisu nemovitostí s podpisem předcházejícího vlastníka. V průběhu námitkového řízení nepodali tehdejší vlastníci žádné námitky, stejně jako žalobce při obnově přepracováním na digitální katastrální mapu. Správnost průběhu hranice předmětných pozemků byla ostatně prověřována již v předchozím řízení o opravě chyby. Stěžovateli není zřejmé, co krajský soud sledoval svým pokynem k vysvětlení postupů při tvorbě ZMVM. Stěžovatel setrval na argumentaci, že dostatečně posoudil zákonnost výroku č. 2 prvostupňového rozhodnutí. Na závěr uvedl, že podle jeho názoru dostatečně vysvětlil, proč nebylo možné vyhovět žádosti o opravu údajů. Napadený rozsudek nevede k efektivní ochraně práv žalobce, neboť stěžovatel vydá stejné rozhodnutí, pouze jej jinak odůvodní.

[7] Žalobce ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky řízení obsažené v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost **je důvodná.**

[10] Při posouzení toho, zda je napadené rozhodnutí stěžovatele přezkoumatelné, musel Nejvyšší správní soud přihlédnout k tomu, čeho se toto rozhodnutí týkalo, resp. o čem bylo jeho prostřednictvím rozhodováno. V projednávané věci se jedná o opravu chyby v katastrálním operátu podle ustanovení § 36 katastrálního zákona. Aplikací a rozsahem použití tohoto institutu se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval ve svých rozhodnutích (např. v rozsudku ze dne 24. 4. 2013, č. j. 7 As 131/2012 - 32, nebo v rozsudku ze dne 13. 11. 2014, č. j. 7 As 119/2014 - 53). Podle citovaných rozsudků „*řízení o opravě chyb v katastrálním operátu podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona slouží k uvedení údajů katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Opravou má být pouze dosaženo souladu mezi evidovanými a skutečnými údaji. Katastrální úřad tak posuzuje toliko soulad zakreslení hranice v katastrální mapě s podklady, které má k dispozici.*“ V dalším svém rozsudku ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 As 166/2015 - 29, potom také uvedl : „*Katastrální úřad je tedy oprávněn (a povinen) opravit pouze takové údaje v katastru, které jsou chybné v důsledku zřejmého omylu. To znamená, že musí existovat rozpor mezi údaji katastru a listinami založenými ve sbírce listin. Zápis v katastru je podmíněn jednak existencí listiny, jednak tím, že tato listina má určitý obsah a že z jejího obsahu vyplývá závěr o existenci či neexistenci určitých*

práv nebo povinností vztahujících se k nemovitosti. Katastrální úřad se sice nevyhne vedle ověření, že určitá listina existuje a splňuje předepsané formální a obsahové náležitosti, také v určité míře i její interpretaci, tedy vyvození, jaká práva nebo povinnosti z listiny vyplývají, ale při opravě chybného údaje v katastru však nemůže vybočit ze své evidenční role a při rozhodování o opravě chybného údaje fakticky nalézat právo, tedy i posuzovat, za jakých podmínek práva vznikají, zanikají, mění se jejich obsah, přecházejí na jiné osoby apod. To přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení. Proto katastrální úřad může v řízení o opravě chyby katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky."

[11] Těmito omezeními se stěžovatel při posuzování žalobcova odvolání zjevně řídil, když vyložil, k jakému účelu slouží institut opravy chyby v katastrálním operátu a za jakých okolností je možné jej použít. Tyto své úvahy v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně uvedl, s čímž se fakticky ztotožnil i krajský soud. Krajský soud však stěžovateli vytknul, že se výslovně nezabýval některými jednotlivými námitkami žalobce uplatněnými v odvolání. S tímto Nejvyšší správní soud sice do určité míry souhlasí, ale nemá za to, že toto dílčí pochybení stěžovatele má za následek, že je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí je dostatečně zřetelně zjevné, jakými hlavními úvahami se stěžovatel při vypořádání odvolání žalobce řídil, přičemž uvedl jasný důvod, proč nemůže jeho odvolání a v něm obsaženým hlavním odvolacím námitkám vyhovět. Tento důvod spatřoval v tom, že oprava chyby v katastrálním operátu představuje specifický institut aplikovatelný pouze v omezeném rozsahu zřejmých omylů, o který se v projednávané věci s ohledem zjištění správních orgánů o obsahu jednotlivých geometrických plánů a následné ZMVM zjevně nejedná. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tento závěr stěžovatele zřetelně vyplývá. Tímto jednoznačným závěrem podle Nejvyššího správního soudu zbývající odvolací námitky stěžovatel odmítl pro jejich zjevnou nedůvodnost, neboť i kdyby se jimi blíže a podrobněji zabýval, nemohl by na jejich základě překonat hranice použitelnosti institutu opravy chyby v katastru nemovitostí, jak bylo výše uvedeno.

[12] Nejvyšší správní soud nepopírá, že zde existuje jistý prostor pro doplnění či precizaci argumentace stěžovatele v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na druhou stranu má za to, že stěžovatel svůj názor na možnost opravy chyby v katastru nemovitostí ve vztahu k předmětným nemovitostem uvedl jasně. Tento jeho závěr přitom bylo na místě ze strany krajského soudu přezkoumat věcně. Ukázal-li by se tento závěr stěžovatele správný, bylo na místě optikou této odpovědi zabývat se tím, zda zbývající odvolací námitky žalobce byly důvodné a relevantní, nebo zda tím, že stěžovatel vyjádřil závěr o nemožnosti provést opravu v katastrálním operátu, se implicitně zabýval i těmito námitkami, a to tak, že je s ohledem na předmět věci shledal nedůvodnými, resp. irelevantními.

[13] Nejvyšší správní soud se v tomto směru podpůrně dovolává své judikatury stran nepřezkoumatelnosti rozsudku (rozsudek ze dne 2. 7. 2014, č. j. 6 Afs 39/2014 – 31), podle které „*Předmětem zkoumání ze strany Nejvyššího správního soudu je pouze otázka, zda je myšlenkový postup obsažený v odvolacích rozhodnutích přezkoumatelný. Podle Nejvyššího správního soudu přitom argumentace žalovaného neobsahuje logické mezery ani neopomíjí argumenty vznesené odvolatelem. Proto nemohou být podle názoru Nejvyššího správního soudu*

napadená správní rozhodnutí označena za nepřezkoumatelná. Určitý prostor pro doplnění či precizaci argumentace samozřejmě spatřovat lze, ale ten je dán prakticky vždy – u každého správního rozhodnutí lze při přísném hodnocení shledat, že mohlo být přehlednější, podrobnější či preciznějí zpracované. Avšak jen tak fatální nedostatek důvodů, který brání soudnímu přezkumu napadeného správního rozhodnutí, může zavdat příčinu pro jeho zrušení, dílčí nedostatky odůvodnění takto závažnou vadu nepředstavují." Tento přístup judikatury Nejvyššího správního soudu lze mít za konstantní, neb citovaný rozsudek přitom sám dále podpůrně odkázal i na obdobný dřívější rozsudek ze dne 4. prosince 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75.

[14] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že o obdobnou situaci se jedná i v nyní projednávané věci. Tím, že krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se nevypořádalo s některými dílčími odvolacími námitkami, které by však i podle jeho názoru byly při vyslovení správného závěru o tom, že v projednávané věci nebyly splněny podmínky pro aplikaci institutu opravy chyby v katastrálním operátu, irelevantní, oddálil vyřešení předmětné sporné věci, neboť je zjevné, že stěžovatel vydá zcela totožné rozhodnutí, v němž pouze doplní „pár vět" o následném procesním postupu a irelevantnosti zbývajících námitek. Nejvyšší správní soud sice souhlasí s krajským soudem, že závěr o irelevantnosti těchto námitek měl v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného výslovně zaznít, na druhé straně tato skutečnost nemohla ovlivnit meritorní závěr stěžovatele o předpokladech a podmínkách opravy chyby v katastrálním operátu. Zrušení napadeného rozhodnutí za této situace pro nepřezkoumatelnost považuje Nejvyšší správní soud za nepřiměřeně přísné; nadto zjevně nijak nepřispěje k ochraně veřejných subjektivních práv účastníků správního řízení. Z tohoto důvodu má Nejvyšší správní soud za to, že není na místě napadené rozhodnutí rušit pro nepřezkoumatelnost, ale meritorně se s žalobními námitkami vypořádat. Byť závěry krajského soudu ve věci Nejvyšší správní soud nemůže a ani nechce předjímat, přesto považuje za vhodné dodat, že pokud by nynější žalobě nemohlo být vyhověno, potom se žalobci, bude-li na svém názoru trvat, otevírá cesta k podání příslušné žaloby k civilnímu soudu ve věci vlastnického sporu o hranici předmětných pozemků, který prostřednictvím institutu opravy chyby v katastrálním operátu řešen být nemohl.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku. O případné náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu